

Петю заплака отъ радостъ. А малката лѣстовичка съ човчицата си започна да кжса нишчица по нишчица отъ лозината, съ която бѣше вързанъ Петю.

— Ако не те отвържа до заранѣта, и тебе, и мене ще погубатъ, — тихо шепнѣше лѣстовичката и продължаваше съ разкървавената си човчица да кжса жилавата лозина. Така мина дълго време. На изтокъ започна да бледнѣе. Една следъ друга звездицитѣ потъмняваха. Повѣ утринникътъ. Петю изгуби вѣра въ спасението и, когато отвори уста да каже на лѣстовичката да се скрие вече, едната му ржка бѣше вече свободна. Той освободи бързо и другата.

— Сега лети вече направо. Като минешъ деветъ царства и три морета, ще стигнешъ у васъ.

Петю трепна съ крилата си и полетѣ. Ала, не изминалъ и половината пѣтъ, той чу ужасенъ ревъ и плѣсъкъ на крила. Обърна се и видѣ: — хиляди орли, бухали, ястреби и други грабливи птици като облаци идваха съ страшна сила следъ него.

Петю изтрѣпна и сякашъ се закова на едно мѣсто. Ужъ маха крила и крака, а не мърда. Настигна го прѣвъ единъ орелъ, който носѣше въ кървавия си клонъ една разкжсана лѣстовица.

Орелътъ се хвърли върху Петю и дигна клонъ и размаха криле, да го удари. Петю извика, падна на земята и се събуди.

* * *

Петю се събуди потъналъ въ потъ. Жбитѣ му тракаха отъ страхъ. Той бързо се озърна наоколо и, когато разбра, че е сънувалъ, се поуспокои. Следъ това той бързо се облѣче, отиде въ двора и смѣкна капана.

Отъ тогава Петю стана най-добрия приятель на птичкитѣ и най-вече на врабчетата.

Владимиръ Русалиевъ

